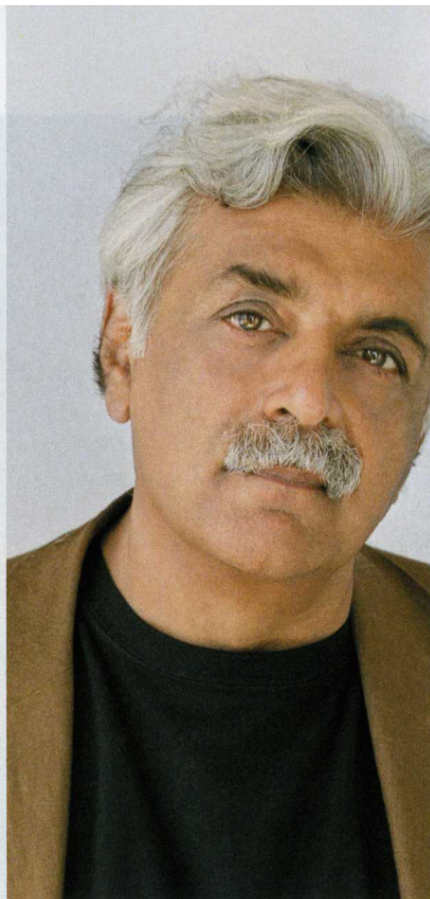

Είμαι σίγουρος ότι γνωρίζετε για την περίφημη λίστα Λαγκάρντ στην Ελλάδα και την περιπέτεια του δημοσιογράφου που την αποκάλυψε. Τι συμπεράσματα βγάξετε από την όλη υπόθεση για τη δημοκρατία και την ελευθερία του Τύπου στην Ελλάδα;

Η ελληνική δημοκρατία είναι υπό κατάρρευση. Μερικές φορές οι κυβερνήσεις μπορεί να γίνουν πολύ χειρότερες από εκείνους για λογαριασμό των οποίων ενεργούν, γιατί φοβούνται την αντίδραση της λαϊκής βάσης. Ο Σαμαράς και ο Βενιζέλος είναι δύο άνθρωποι απελπισμένοι, που δεν μπορούν να παραδεχτούν ότι απέτυχαν. Όλοι πλέον μπορούν να το δουν, συμπεριλαμβανομένων της «μητέρας» Γερμανίας και της ανίσχυρης Γαλλίας.

Μέσα σε δύο μήνες είχαμε στην Ελλάδα τον βασανισμό διαδηλωτών, τη σύλληψη ενός δημοσιογράφου επειδή είπε την αλήθεια, την απόλυση τριών δημοσιογράφων από τη δημόσια τηλεόραση επειδή έκαναν κριτική στην κυβέρνηση, το ξυλοκόπημα αρκετών μεταναστών από τα σύγχρονα τάγματα εφόδου, το ξυλοκόπημα ομοφυλοφίλων στο κέντρο της Αθήνας, τον προπηλακισμό και τη βιαιοπραγία κατά συντελεστών και θεατών θεατρικής παράστασης. Οι νεοναζί, σύμφωνα με δημοσκοπήσεις, έχουν αυξήσει τα ποσοστά τους. Σας τρομάζει αυτό; Έχει ευθύνες το πολιτικό σύστημα για την άνοδο του ναζισμού;

Παρακολουθώ όλες αυτές τις εξελίξεις από μακριά. Θεωρώ ότι όλα αυτά που περιγράφετε είναι οπισθοχώρηση – και η πολιτική, πολιτισμική, κοινωνική και οικονομική οπισθοχώρηση είναι πάντα αλληλένδετες και γίνονται όλο και πιο ακραίες όσο γίνονται προφανέστερα τα λάθη της πολιτικής τάξης.

Πώς πρέπει να απαντήσει η κοινωνία στην άνοδο των νεοναζί;

Προσφέροντας μια ριζοσπαστική εναλλακτική πρόταση στο παρόν σύστημα. Με το να κάνει ό,τι είναι δυνατό για να ενωθεί η αριστερά, και πέρα από αυτό οι δημοκρατικές δυνάμεις να συγκροτήσουν ένα ενιαίο αντιφασιστικό μέτωπο. Η Χρυσή Αυγή στην πραγματικότητα είναι μια «Άρρωστη Δύση». Οι σχέσεις της με την αστυνομία και τον κρατικό μηχανισμό είναι ακόμη πιο ανησυχητικές, και σε εμάς τους παλιούς θυμίζουν τη δολοφονία του Λαμπράκη. Οι ίδιοι εκείνοι που έκαναν αυτή την πράξη και υπήρξαν οι παρακρατικοί της δικτατορίας συσπειρώνονται ξανά, αυτή τη φορά κάτω από το καλοκάγαθο βλέμμα του «ακραίου κέντρου».

Συμφωνείτε με την άποψη ότι οι πολιτικοί σήμερα έχουν εκχωρήσει εξουσία στο παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο; Πώς μπορούν οι πολιτικοί –αν μπορούν– να πάρουν πίσω την εξουσία; Ποιος ο ρόλος τους στην παγκοσμιοποιημένη οικονομία;

Η κυρίαρχη πολιτική τάξη παντού σήμερα είναι οι έμμισθοι υπηρέτες του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Θα πρέπει να ηττηθούν, όπως έγινε στη Νότια Αμερική. Στα χρόνια που έρχονται είναι πολύ

σημαντικό να οικοδομήσουν οι χώρες νέες συμμαχίες. Στην περίπτωση της Ελλάδας, για παράδειγμα, μια Βαλκανική Συνομοσπονδία θα ισχυροποιούσε κάθε χώρα χωριστά, και όλες μαζί θα αντιμετώπιζαν με κοινή γραμμή τη γραφειοκρατία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Φοβάστε μήπως ο καπιταλισμός της Ευρώπης στο μέλλον μοιάσει λίγο στον κινεζικό καπιταλισμό;

Διασκεδάξει κανείς πολύ διαβάζοντας τις κριτικές για την Κίνα στον οικονομικό Τύπο, όπου διάφορες φράσεις της ηγεσίας εξετάζονται στη βάση του ποια θα είναι πιο φιλική προς τη Δύση, με τη δημοκρατία να χρησιμοποιείται ως προκάλυμμα. Αν ήταν έξυπνο το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας, θα χωριζόταν στα δύο:

Αμφότερα θα είχαν τα ίδια αρχικά, και πιθανόν το ένα να ήταν πιο πολύ καπιταλιστικό παρά κομμουνιστικό. Θα διοργάνωναν εκλογές κάθε τέσσερα χρόνια και θα έδιναν εκλεκτορικές ψήφους σε κάθε περιφέρεια, θα άνοιγαν λιγάκι τον Τύπο και στη συνέχεια θα διοικούσαν το σύστημα ευτυχισμένοι. Το πρόβλημα είναι ότι οι κινεζικές μάζες έχουν παρελθόν εξεγέρσεων, και ακόμη και λίγος χώρος μπορεί να τους έδινε τη δυνατότητα να ανοίξουν περισσότερο το ρήγμα. Αυτός ο κίνδυνος στοιχειώνει το Πεκίνο. Μην φανταστείτε πως αδιαφορούν για την Ελλάδα. Την κοιτάζουν με αγωνία και αναρωτιούνται αν οι αντίστοιχοί τους στην Ευρώπη μπορούν πράγματι να θωρακίσουν το σύστημα από δημοκρατικές εξεγέρσεις.

Ο ευρωπαϊκός και ο βορειοαμερικανικός καπιταλισμός μεταμορφώνουν τη δημοκρατία. Στην Ελλάδα, την Ιρλανδία, την Ιταλία, την Ισπανία, η σημερινή δημοκρατία είναι κάτι ελάχιστα περισσότερο από μια δικτατορία του κεφαλαίου.

Μόνο η Αριστερά μπορεί να ενισχύσει και να δυναμώσει τη δημοκρατία με την πραγματική έννοια της λέξης. Αυτό δεν εντάσσεται στις προτεραιότητες της ΕΕ. Σε κάθε σύγκρουση δημοκρατίας και καπιταλισμού, εκείνη επιλέγει τον τελευταίο. **HD**